

Hồi 312**Thoát thai hoán cốt**

Lưu Dụ điểm mũi chân lên một cành cây chìa ra ngoài của một cây đại thụ, mượn lực lướt xuống, đồng thời bạt thanh Hậu bối đao, đao quang lập tức lóe lên, đến khi gã hạ thân xuống mặt đất, quay đầu nhìn lại thì cành cây bị chém đoạn đã rơi xuống đất, vang lên một tiếng “rầm”.

Gã đã chém ra chín đao liên tiếp, trăm gãy chín cành cây, quả rất xứng với câu “đao bất hư phát”, khó nhất là gã xuất đao trong lúc đang lượn trên không với tốc độ cực cao, mỗi đao chém ra đều có góc độ và thời gian khác nhau, nhưng lại chỉ dùng có một hơi chân khí.

Lưu Dụ dường như không dám tin vào mắt mình nữa.

Ba ngày ba đêm liên chân khí nghịch chuyển trong nội thể khiến gã phải hoàn toàn tập trung vào quá trình gian khổ thích ứng với nó, vậy nên chỉ có thể chọn cách xuyên rừng bạt núi mà đi.

Một ngày đêm cuối cùng là khó chịu nhất, mỗi lần chân khí vận chuyển một chu thiên đều khiến gã đau đớn đến chết đi sống lại, các huyết mạch như muốn nổ tung ra, rồi sau đó tình hình dần dần cũng được cải thiện.

Gã đã qua Hoài Thủy, giờ còn năm ngày lộ trình nữa là đến Quảng Lăng. Lưu Dụ tin chắc khi đến Quảng Lăng, gã sẽ không còn là Lưu Dụ trước kia nữa, mà sẽ là một Lưu Dụ tự tin đối mặt với bất cứ đại kinh địch nào, cho dù là không thể chiến thắng thì cũng thừa sức đào tẩu giữ lấy mạng nhỏ của mình. Gã có lòng tin nếu chạy vào vùng sơn lâm, dựa vào kỹ năng và kinh nghiệm của gã thì cho dù kẻ thù là Tôn Ân cũng khó lòng mà đuổi kịp.

Lưu Dụ chọn một gốc cây lớn ngồi xuống, hậu bối đao gác lên đùi, lòng mơ màng nhớ về Vương Đạm Chân.

Ba ngày nay gã đều cố gắng không nghĩ đến nàng, nhưng đến lúc này thì không thể kềm chế được nữa.

Gã sợ những lúc ở một mình, bởi vì những lúc như vậy không có sự vật nào có thể phân tán được tâm thần gã, khiến gã buộc lòng phải nhớ đến Vương Đạm Chân, mỗi lần như vậy lòng gã lại vô cùng đau khổ, tâm lực mệt mỏi cực độ.

Không biết có phải tại vì gã đã chôn giấu những ký ức về Vương Đạm Chân quá sâu hay không mà khi hoài niệm về nàng, trong đầu gã chỉ hiện lên một bóng hình nhàn nhạt, gương mặt mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ đường nét.

Liệu có phải mình bắt đầu quên nàng rồi chăng?

Hay là vì không thể thắng được nỗi nhớ, nên gã đã kháng cự lại hồi ức về nàng trong vô thức?

Rồi gã lại nghĩ đến Giang Văn Thanh, nghĩ tới tình cảnh lúc chia tay với nàng, lúc ấy nếu gã ôm nàng vào lòng rồi hôn lên đôi môi mềm kia, nàng sẽ phản ứng thế nào?

Ý nghĩ này khiến gã cảm thấy kích thích lạ thường.

Yến Phi nói đúng, con người không thể sống mãi trong cảm giác tự dần vật trách móc bản thân được, trong đời vẫn còn rất nhiều điều tốt đẹp, nhưng liệu Giang Văn Thanh có thể thay thế được vị trí của Vương Đạm Chân trong tim gã không?

Gã cũng không biết.

Nghĩ tới đây gã chợt thấy áy náy không yên, cảm thấy mình có lỗi với Vương Đạm Chân.

Trong đầu Lưu Dụ lại vang lên lời cảnh cáo của Đồ Phụng Tam.

Cho dù không đồng ý với cách nghĩ của họ Đồ, nhưng gã hiểu y nói có lý, chuyện tình nam nữ biến ảo khôn lường, nếu để lẫn lộn với việc công, ắt sẽ có những hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Ít nhất trong tình thế hỗn tạp như lúc này, gã cũng không thể có thêm bất cứ gánh nặng tình cảm nào nữa.

“Hà, sao có thể làm được đây?”.

Làm sao gã có thể hoan hảo với những nữ nhân lạ mặt trong khi nỗi đau bị mất đi Vương Đạm Chân vẫn còn hoành hành trong tim, lại còn cả Giang Văn Thanh nữa?

Đúng lúc này, Lưu Dụ chợt phát hiện ra trên một ngọn núi cách chỗ gã đang ngồi chừng năm dặm có một làn khói bốc lên.

Gã vội bật dậy. Đây không phải là khói thường, mà là phong hỏa do người ta cố ý đốt lên để gây chú ý.

Phong hỏa đương nhiên không phải là để thu hút sự chú ý của gã, trừ phi có người biết được gã sẽ trở về Quảng Lăng trong thời gian mấy ngày này mà tính toán ra được lộ

tuyển từ Biên Hoang đến Quảng Lăng của gã. Hừm! Cũng không phải là không có khả năng này.

Nghĩ tới đây, Lưu Dụ thoáng động tâm, thầm cảm thấy mục tiêu của kẻ đột phong hỏa rất có thể là chính bản thân mình.

Nếu đổi lại là trước đây, chắc chắn gã đã có ý nghĩ “thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện”, đi vòng mà tránh. Nhưng giờ đây gã đã hoàn toàn đổi khác, bất luận là nội công hay đao pháp cũng đều có đột phá mới, chẳng những không sợ đối phương mà còn hi vọng tìm được cơ hội thử đao nữa. Sau khi suy tính kỹ càng, Lưu Dụ liền tung người lao về phía cột khói đang bốc lên.

oOo

Vàng điểm dương lơ lửng giữa trời, bên dưới Cao Ngạn tay cầm bản kế hoạch của Trác Cuồng Sinh, ung dung thư thái bước về phía Hồi Hồi lâu ở phố Tây.

Tửu điểm với món thịt dê nướng nổi tiếng khắp Biên Hoang Tập này đã chật kín người, cứ như ăn không phải trả tiền vậy.

Cao Ngạn đang tò mò không hiểu sao đám Hoang nhân không xu dính túi kia lại đột nhiên giàu lên như vậy, thì chợt nhận ra trên cửa lớn của Hồi Hồi lâu có treo một tấm biển gỗ, bên trên viết dòng: “Cho ăn nợ” bằng tiếng Hán và tiếng Hồ.

Cao Ngạn thầm nhủ lão bản Mộc Sa của Hồi Hồi lâu này thật biết làm ăn, biết rằng sau khi bán ngựa ai ai cũng được chia tiền nên không hề ngại cho ăn nợ. Y vừa nghĩ vừa không khỏi bật cười, chợt có một bàn tay vỗ mạnh vào vai một cái.

Y liền quay lại nhìn, thì ra là Điều Mãnh.

Họ Điều bật cười ha hả nói: “Nhìn dáng vẻ xuân phong mãn diện của ngươi chắc là nhận được thư tình ngàn dặm của Tiểu Bạch Nhạn phải không? Hay là đã thuyết phục được đại tiểu thư cho ngươi đến Lương Hồ gặp giai nhân rồi?”.

Cao Ngạn không phải kẻ ngu, lập tức tỉnh ngộ ra mọi chuyện, lâu bầu nói: “Thì ra là âm mưu của các người, bắt ta phụ trách việc này để ta không thể đi Lương Hồ”.

Điều Mãnh liền nói: “Bọn ta cũng chỉ nghĩ cho cái mạng nhỏ của ngươi thôi, đừng trách chúng ta nữa. Giờ đây ai ai cũng đang động não nghĩ cách giúp ngươi đó. Chuyện của ngươi và Tiểu Bạch Nhạn không còn là chuyện cá nhân nữa rồi, mà là chuyện liên quan đến vinh

nhục của cả Biên Hoang Tập. Hừ! Ta đối tốt với ngươi như vậy, ngươi cũng nên báo đáp đi chứ?”.

Cao Ngạn làm ra vẻ ngạc nhiên nói: “Chẳng phải vẫn nói thi ân bất cầu báo đó sao? Làm gì có kẻ nào mặt dày vô sỉ như ngươi chứ, giờ ta đang nghèo rớt mùng tơi, làm sao mà báo đáp được? Con bà nhà ngươi, ngoài nói suông ra, thực chất ngươi có làm cho ta cái mẹ gì đâu?”.

Điều Mãnh cười hì hì nói: “Cao thiếu gia bớt giận, có câu dưỡng binh ngàn ngày chỉ dùng trong một giờ. Điều Mãnh này tốt xấu gì cũng là nhân vật có chút thể diện trong Biên Hoang Tập. Mẹ nhà ngươi, xem có việc gì thì cho huynh đệ chúng ta làm với, bọn ta cũng đang túng lắm rồi đây”.

Cao Ngạn lập tức làm bộ làm tịch, gật gù tỏ vẻ đã hiểu, rồi nói: “Giờ ta không có thời gian nói những chuyện lật vặt này với ngươi, yên tâm đi! Ai chịu nghe lời thì tự nhiên sẽ có phúc cùng hưởng. Đợi khi nào ta rảnh sẽ ngồi uống rượu nói chuyện với ngươi!”.

Nói xong y liền bỏ Điều Mãnh đứng đó, đi thẳng vào Hối Hối lâu.

oOo

Yến Phi đứng trên đỉnh núi, nhìn cát bụi bốc lên ở xa xa phía tây. Khoảng cách phải đến hơn chục dặm, không nhìn rõ tình hình đối phương thế nào, nhưng dựa vào kinh nghiệm chàng cũng đoán được phải có đến vài trăm kỵ sĩ, có điều không biết là binh mã của bên nào mà thôi.

Khu vực này thuộc phạm vi thế lực của Mộ Dung Vĩnh, tuy đối phương là địch nhân của chàng, nhưng Mộ Dung Vĩnh lại đang khốn đốn ứng phó đại quân của Mộ Dung Thùy nên chàng cũng không muốn ném đá xuống giếng làm gì.

Nghĩ tới đây, Yến Phi liền tung mình phóng xuống triền núi, lao về hướng bắc.

Chưa được mười dặm đường thì đã thấy khói bốc lên nghi ngút, thì ra là một tiểu trấn nhỏ tương đối quy mô.

Yến Phi lập tức giật mình chấn động, hiểu ra đám kỵ sĩ vừa rồi không phải là binh mã của bên nào hết, mà là một đám mã tặc đi khắp nơi sát nhân phóng hỏa, gian dân cướp bóc.

Cho dù có chuyện bên mình, nhưng Yến Phi cũng không thể không nhúng tay vào chuyện này được. Chàng vỗ nhẹ lên Đệp Luyện Hoa sau lưng rồi giở toàn lực phóng đến tiểu trấn phía trước.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>